

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Tos/19/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513010288
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1513010288.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci odsúdeného I. V., pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V z 13.09.2013 sp. zn. 6Nt/11/2013, na neverejnom zasadnutí konanom 20. februára 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného I. V., nar. XX.XX.XXXX sa z a m i e t a .

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Bratislava V z 13.09.2013 sp. zn. 6Nt/11/2013 bolo rozhodnuté tak, že podľa § 399 ods. 2 Tr. por. sa návrh odsúdeného I. V. na povolenie obnovy konania, v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 4T/175/2009 zamietá.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť odsúdený I. V., ktorú osobitným písomným podaním odôvodnil jednak sám z 20.01.2014, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu z 17.10.2013.

Odsúdený v opravnom prostriedku vyslovil názor, že napadnuté uznesenie okresného súdu nie je správne, nakoľko súd je povinný obligatórne povoliť obnovu konania, pričom neskúma, či právoplatne uložený trest pôvodnej trestnej veci bol alebo nebol primeraný, pretože tak môže urobiť až súd v obnovenom konaní, ktoré bude pokračovať po povolení obnovy konania. Sťažovateľ poukázal v tejto súvislosti aj na nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012 sp. zn. PL.ÚS 106/2011. Záverom navrhol, aby nadriadený súd zrušil napadnuté uznesenie a sám vo veci rozhodol spôsobom, že povolí obnovu konania v trestnej veci Okresného súdu Bratislava V pod sp. zn. 4T/175/2009.

Krajský súd v Bratislave na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného I. V. nie je dôvodná.

Sťažnostný súd v prvom rade konštatuje, že došlo k prijatiu Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.11.2013 pod sp. zn. Tpj 44/2013, ktoré bolo vydané na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku o obnove konania v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012 sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúcim sa ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, časti za bodkočiarkou. Najvyšší súd SR v uvedenom stanovisku formuloval právne vety, v ktorých konštatuje, že

I. Ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a ako skutočnosti alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t.j.

zákoných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. a tým len jednou z podmienok obnovy konania, ale je dôvodom obnovy konania „ex lege“, t.j. na základe § 41b ods. 1 zákona. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

II. Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

III. Ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu ku trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 21. decembra 2012, sa nepoužije.

Z uvedeného zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu SR teda vyplýva, že účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21. decembra 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, sú negované použitím ustanovenia § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a/ až c/ alebo písm. e/ Trestného zákona. Sprísnená trestná sadzba v tomto prípade nebola použitá, a to pre jej neprimeranú prísnosť vzhľadom na okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, alebo nebola použitá z iného zákonom určeného dôvodu. Súd v týchto prípadoch mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona, teda zníženie sa neodvíjalo od dolnej hranice trestnej sadzby určenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou a uložiť (s príslušným obmedzením) ešte aj nižší trest (k tomu pozri aj rozhodnutie 13. publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdu súdov Slovenskej republiky čiastka 1/2013).

V takom prípade sa ustanovenie § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení s nálezom Ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, nepoužije, nakoľko ústavné nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, na dotknuté prípady nedopadli, preto návrh na obnovu konania podaný na základe uvedeného nálezu ústavného súdu treba zamietnuť podľa § 399 ods. 2 Tr. por.

Sťažnostný súd k samotnému charakteru vyššie uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu SR uvádza, že zákon č. 757/2004 Z. z. splnomocňuje Najvyšší súd SR k vydávaniu zjednocujúcich stanovísk, teda tieto zjednocujúce stanoviská predstavujú určitý abstraktný výklad zákona, ktorý musia súde nižších stupňov rešpektovať a postupovať podľa neho a to hlavne v záujme predvídateľnosti práva a princípu právnej istoty.

Nakoľko v posudzovanom prípade bol odsúdenému I. Horváthovi v pôvodnom konaní uložený trest odňatia slobody aj podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a vychádzajúc zo Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 26.11.2013 pod sp. zn. Tpj 44/2013, krajský súd nezistil dôvody pre zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia a preto rozhodol tak, že sťažnosť odsúdeného I. V. ako nedôvodne podanú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.